

Понеси ни, вѣтре, по свѣта широкъ да об-
виемъ всичко съ бѣло покривало и само дѣхътъ
на студената зима, вѣтре, носи, надалече вѣй! . .

О, духни вѣтре, виялици завѣй, на слънцето
лика помрачи да не грѣй! . . .“

Летятъ прѣзъ мъглитѣ бѣли снѣжинки и тж-
жовни пѣсни тихо тананикатъ. . . .

Пѣй ли пѣй! . . .

Всередъ полето побѣлѣло,
Студенъ вѣтръ силно вѣй,
Всичко, Боже, се е скрило,
Страшна зима грозно пѣй.

Нѣма птиче, ни цвѣтенца,
Нѣма китенъ лѣсъ засмѣнъ,
Нѣма горскитѣ листенца,
— Наврѣдъ мразъ е тукъ разлѣнъ,

Вредъ полето побѣлѣло,
Студенъ вѣтръ силно вѣй,
Всичко, Боже, въ студъ умрѣло,
А зимата пѣй ли — пѣй!

Дядо Страдлю.

